

Phiếm Xuân
Chủ đề: BÁC ẤY
Tác giả: Lão Móc

BÁC HỒ MẮT GIÁ

“*Đông Xuân bộ đội nhập thành,
Diệt tề, trừ ác, giúp dân phá kềm.
Màn đêm lại rực ánh đèn,
Trong phòng triển lãm, kẻ chen người chờ.
Ông già mái tóc bạc phơ,
Ngắm ảnh Cụ Hồ trù mến thiết tha.
Rồi ôm hình Bác, gọi: Cha!
Nghẹn ngào ông lão dạy qua mọi người:
–Bà con ơi, gặp Cụ rồi!
Ngày mình độc lập gần rồi, bà con!
Ông già xoay mặt vào tường,
Ngước lên tấm ảnh ôm hôn Cụ Hồ”.*

Bài ca dao cực kỳ **nịnh bợ Bác Hồ** này là của Hải Tùng đăng ở báo Văn Nghệ Cà Mau số 15/5/1968 được Vũ Ngọc Phan đem vào quyển “*Tục ngữ, ca dao, dân ca Việt Nam*”, (trang 563).

Theo bài tác giả Mỹ Lan dịch từ Wikipedia, thì “Bác Hồ” tới ngày 2–9 năm 1969 bị “tẩu hỏa nhập ma” vì thất bại thê thảm trong trận Tổng Tấn Công Tết Mậu Thân, phần khác bị Lê Duẩn đầu độc từ từ bằng cách cho bỏ thạch tín vào thức ăn mỗi ngày, nên “Bác” đã tự quyết định chuyện “đang sống chuyển sang từ trần” vào ngay ngày Quốc Khánh của VC bằng cách rút bỏ dây chuyền máu. Dù là theo chủ nghĩa “tam vô” nhưng những người thừa kế của “Bác” lại là chúa mê tín dị đoan sợ xui xẻo nên ngày hôm sau tức 3/9/1969 mới công bố với quốc dân đồng bào là “Bác” đã về với mây ông cố nội của “Bác” là các Bác Các Mác, Lê Văn Ninh [Lenin].

Nói gì thì nói, cũng phải công nhận “Bác” là nhân vật nổi nang cả thế giới trong hơn nửa thế kỷ vừa qua.

Nếu có kẻ đưa tượng “Bác” lên ngang hàng với Chúa, với Phật, thì lại có người coi cái lăng đang chứa cái xác mốc meo của “Bác” là cái chỗ tiêu tiêu của họ.

Nói gì thì nói, cũng đã có thời gian có kẻ chỉ nói bóng, nói gió tới “Bác” như nhà thơ Trần Dần trong nhóm Nhân Văn Giai Phẩm với câu thơ:

“*Xưa nay người vẫn thiếu tin Người
Người vẫn thường kinh hoảng trước tương lai
là suốt cuộc đời đã ‘đen như mồm chó’”!*

Nhưng, quả tình mấy năm trở lại đây, Bác Hồ đã “cực kỳ xuống cấp” – nói theo cách nói xã nghĩa. Nói huych toẹt ra là “Bác Hồ” rất là mất giá! Chuyện “Bác Hồ” mất giá này không phải do Lão Móc “ché” ra đâu. Chuyện này là do ông Nguyễn Quang Lập, 55 tuổi, là một nhà văn, một kịch tác gia tên tuổi, một blogger ở trong nước, viết như sau:

“Lâu ngày không đến Nhà hát kịch Hà Nội, hôm nay đến chẳng gặp ai, chỉ gặp mỗi Tiến Hợi.

Nó hỏi có vở mới không ông, mình nói không. Nó nói từ hồi tôi đóng vai nhà thơ trong kịch ‘Sám hối’ của ông quay đi quay lại cả chục năm. Bao nhiêu lần ông có vở mới tôi chẳng có vai.

Mình nói đùa ông kinh doanh vai Bác Hồ đủ no rồi, cần gì vai khác. Nó bảo hồi này có ma nào thuê tôi đóng đâu. Mới sực nhớ sau bộ phim ‘Hà Nội mùa Đông năm 1946’ của Đặng Nhật Minh, đúng là không ai thuê Tiến Hợi đóng vai Bác Hồ nữa thật.

Chẳng phải nó không còn giống nữa, hay thủ vai kém, mà tự nhiên thế, cả kịch lẫn phim đều vắng bóng nhân vật Bác Hồ.

Ngày xưa thì nó nổi như cồn nhờ vai Bác Hồ. Nó trông ngoài giống y chang Bác Hồ tại đại hội Tua, hoá trang thì Bác Hồ thời nào cũng giống. Nó còn học được giọng Bác, nhiều khi nghe y chang, khiến nhiều người xem rất cảm động.

Kịch, Phim bất kỳ đoàn nào có vai Bác không thể không mời Tiến Hợi. Rồi các kỳ lễ lạt, phong trào sân khấu hoá rầm rộ, hễ 30/4 hay 2/9 thì thế nào cũng có vai Bác Hồ xuất hiện trước đám đông, có khi nói đôi câu, có khi chỉ đứng trên ô tô đưa tay vẫy vẫy, chỉ thế thôi nhưng Tiến Hợi vớ khẳm tiền.

Cả một mùa hè năm 1995, nó chạy xô từ Bắc vào Nam, thu tiền mệt nghỉ. Vào Nghệ An, chỉ đứng cho các cô gái múa vòng quanh chừng 5 phút cũng kiếm bạc triệu. Để nguyên hoá trang bay vào Đà Nẵng, đứng trên ô tô vẫy vẫy, cười, rồi phát kẹo, cười, vẫy vẫy... nó kiếm gần chục triệu.

Vào Sài Gòn đứng trên khán đài đọc tuyên ngôn xong, bỏ túi cả chục triệu bay ra Hà Nội đến cung văn hóa nói với các em non sông Việt Nam có được vẻ vang hay không... hai triệu ngon ơ.

Thằng Tùng–cứt nói Tiến Hợi có 10 ngày kiếm được cả 5 chục triệu. Buôn thuốc phiện cũng không trúng như thế.

Thằng Hợi nói mọi người ơn Bác một, tao ơn Bác một trăm.

Trông ngoài thế thôi, tập luyện vất vả lắm. Thăng Hợi có hơi chăm nhưng chậm, cái bệnh mất tập trung, hay quên lời, nhiều khi thấy nó tập vất vả dễ sợ.

Mình nhớ hồi mình làm ở nhà hát, dựng vở gì đó của Phù Thăng, mình có chấp bút biên tập nhưng không nhớ tên vở, chỉ nhớ có vai Bác, mỗi lần làm thoại lời Bác đến khổ.

Thăng Hợi còn khổ hơn. Anh Tạo (Hoàng Trọng Tạo) nhiều lần tru lên đó là thăng Hợi chứ không phải Bác nói, ngu ơi! Nhiều lần điên lên anh Tạo quát Bác nói đéo gì thế hả!

Được cái thăng Hợi không tự ái, nó hết sức lắng nghe mọi người góp ý, sửa đi sửa lại cả trăm lần nó cũng sửa cho kỳ được.

Khổ nhất mỗi khi Bác xuất hiện, thế nào cũng có đám đông quần chúng. Đứng thế nào cho ra vị thế Bác, lại không được để Bác xa rời quần chúng.

Lắm khi thấy thăng Hợi lúng ta lúng túng như gà mắc tóc. Anh Tạo quát: Bác! Mà đừng thế đấy hả?

Mọi người cười rĩ. Quốc Toàn góp ý cho anh Tạo không được gọi Bác Hồ, chỉ gọi Tiến Hợi thôi, tránh phạm húy. Anh Tạo nghe liền.

Nhưng thói quen gọi tên nhân vật, buột miệng vô thức rất buồn cười. Nhiều khi quên, anh Tạo còn kêu lên ôi chà chà xem cái thăng Bác diễn ngu chưa kìa.

Nói xong lại giật mình, sợ bằng chết. Đến khi say nghề quên hết, lại buột miệng kêu lên Bác.

Hồ ơi, mà diễn cái đéo gì đấy.

Chết cười.

Rồi cuối cùng mọi việc cũng êm thấm cả. Tiến Hợi lại nổi như cồn nhờ vai Bác.

Một đêm diễn xong, thành phố lên tặng hoa bắt tay. Nó khom người kính cẩn bắt hai tay.

Hoàng Dũng nói mà ngu thế. Nó bảo sao. Hoàng Dũng nói mà đang vào vai Bác, bắt tay kiểu đó, chẳng may có thăng nào chụp cái ảnh có chết không.

Đêm sau nó nghe lời Hoàng Dũng, lãnh đạo thành phố lên tặng hoa bắt tay, nó diễn vai Bác, bắt tay âu yếm lãnh đạo, lại còn vỗ vỗ vai thân thiện kiểu Bác cháu.

Anh Tào mắng mày ngu thế. Nó bảo sao. Anh Tào nói người ta là lãnh đạo, mày là cái đéo gì mà dám vỗ vai người ta? Nó bảo em đang vào vai Bác mà. Anh Tào nói vào vào cái gì. Hết kịch là hết Bác nghe chưa!

Nó ra hậu đài thở dài nói Hoàng Dũng bảo tao một đảng, anh Tào bảo tao một đảng, tao biết làm thế nào? Thăng Tùng–cứt nói mày làm Bác mà đéo biết còn hỏi tui tao”.

*

Đây là một trong những bài viết về một diễn viên trước đây đã từng kiếm được rất nhiều tiền nhờ đóng vai “Bác Hồ”, nhưng nay thì đói dài.

Như nhiều người đã biết, trước đây chỉ vì dám viết câu thơ:

*“Xưa nay người vẫn thiếu tin Người
Người vẫn thường hoảng sợ trước tương lai”*

Chỉ vì chữ “Người” viết hoa mà nhà thơ Trần Dân, tác giả của những câu thơ:

*“Tôi bước đi không thấy phố, thấy nhà
Chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ...”*

đã bị tù đầy, trù dập suốt cả cuộc đời.

Bài viết trên của nhà văn Nguyễn Quang Lập đã được viết từ năm 2008. Tới nay, chẳng thấy có chuyện gì xảy ra cho ông ta.

“Nguyễn Quang Lập cũng may. Bác là nhân vật đã được chế độ thần thánh hoá hàng nửa thế kỷ. Ông Lập mó đé Bác, chẳng những không sao, lại còn dám khoe bài của mình rất được nhiều người thích. Điều này chứng tỏ, từ địa vị thần tượng, Bác đã bị đem ra làm trò hề cho đời mua vui. Trong khi ấy hai nhà báo bị tù, và bảy nhà báo khác bị rút thẻ hành nghề, nghĩa là mất cần câu cơm, chỉ vì đại dột viết hay cho đăng bài đụng chạm tới tham nhũng.”

Nếu theo cách nói của Nguyễn Quang Lập, thì phải kết luận: “Bác Hồ đéo có giá bằng tham nhũng!”.

Nhận xét trên của phiếm luận gia Sứ Mấy, cũng là kết luận của bài “Bác Hồ mất giá!”

LÃO MÓC

*Nguồn: Internet eMail by **Nghiem Nguyen** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Sáu, February 4, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*